

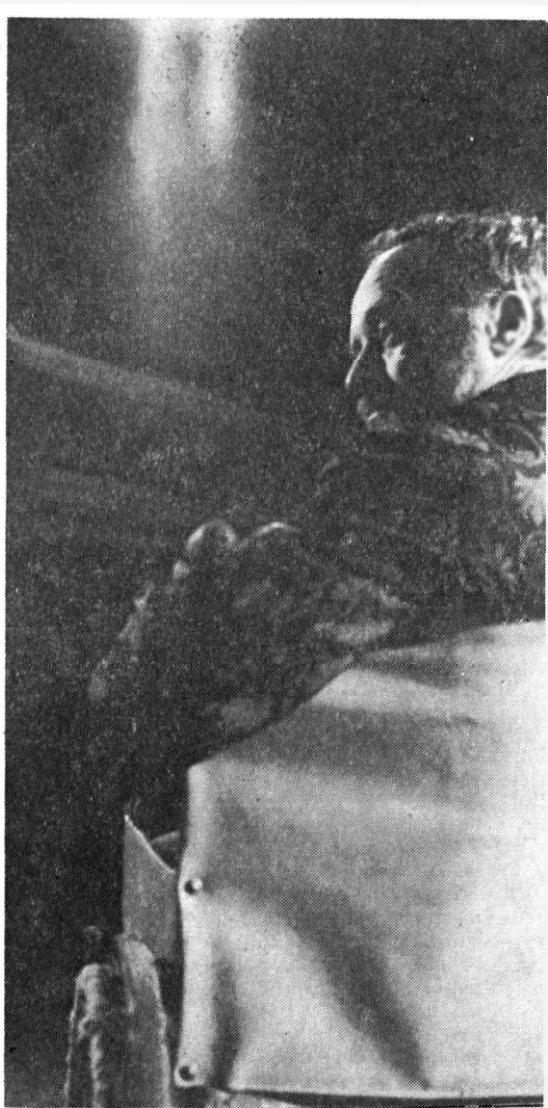
TITOREL PĂTRAȘCU:

Benedict Pașalega

Am fost deseori la Bacău, dar, pînă la recenta premieră a piesei *La margine de paradis*, nu l-am remarcat pe actorul Titorel Pătrașcu. De aceea, înaintea spectacolului cu piesa de debut a lui Ovidiu Genaru, l-am întrebat pe regizorul Cristian Pepino cine îl va întrușipa pe Pașalega. Am avut — aflind numele interpretului — o ușoară reținere. Mă gîndeam că, dacă memoria mea nu-l înregistrase, n-aveam nici motive să mă aștept la o surpriză plăcută.

Și iată că m-am dovedit (oare, pentru a cita oară?) robul prejudecăților. Iată că Titorel Pătrașcu a realizat o creație nesperat de interesantă, mulțumită felului cum a împromutat eroului dramei datele din text. Umanismul (și umanismul) lui invidiabil. Buna ispravă a actorului este cu atât mai merituosă cu cît: a) nu a fost pînă acum, după cum spuneam, răsfățat de marile roluri; b) a fost obligat, aici (ca și interpretul lui Iakov din *Cei din urmă*, ori ai Bunicii din *Casa care a fugit pe ușă*), să stea pe tot parcursul spectacolului într-un cărucior de invalid; c) a trebuit să-și structureze rolul pe o situație incomodă, anti-nomică, pe lupta care se dă între Pașalega-înfrîntul („maratonistul care stă pe loc”, cel căruia i se făcuse o nedreptate, omul pe care „istoria îl lovește în somn”) și Pașalega-eroul, umoristul orașului, aliaj de Roosevelt și Suvorov (chiar dacă de la primul moștenise... căruciorul, iar de la celălalt, oceanalul cu care privea mereu pe fereastră). După cum se poate deduce lesne, sarcina lui Titorel Pătrașcu nu a fost deloc ușoară; nici realizarea sa actoricească.

Îi mulțumesc interpretului (așa cum — a făcut-o și cronicarul revistei *Flacăra*) pentru lecția de optimism pe care ne-a dat-o (împreună cu dramaturgul, evident!); pentru re-demonstrarea adevărului, a marelui adevăr după care tenacitatea, non-capitularea, credința cehoviană că „Va ieși soarele și pe ulița noastră!” sînt solii victoriei sigure, ai justiției imanente; pentru modul în care acest „mic leu de provincie” făcea haz de necaz, clamînd că „tragediile nu ne-așteaptă la colț de stradă!”, deși ele se înrădăcinaseră deja în propria sa casă, întesată de coroane mortuare; și, în fine, pentru acea admirabilă naivitate a omului cu oceanal, care recunoștea că, alături de Roosevelt, „e cel mai prost consumator de pantofi”, fără să-și dea seama că era, totodată, cel mai mare consumator de vise.

Momentul trecerii în revistă a mormîntelor orașului, calmul impus cu care pronunța numele dușmanului său de moarte, ori finalul montării, atît de pesimist și atît de optimist, în care Pașalega, împotriva sfaturilor doctorilor, a fost cuprins de o puternică și fatală emoție, sînt punctele forte ale rezolvării rolului de către acest actor; un actor care joacă pentru public (și nu cu publicul), un interpret căruia atît spectatorul, cît și dramaturgul, îi datorează foarte mult...